

VERPILGO

NR. 65 | SEPTEMBER 2021

gwekkende dosis cinema

**ROOKIE
OFFSCREEN
BENEDETTA
NO TIME TO DIE
QUO VADIS, AIDA?**

DUNE

FROM THE STUDIO THAT BROUGHT YOU **BAD MOMS** AND **HUSTLERS**

KRISTEN BELL KIRBY HOWELL-BAPTISTE PAUL WALTER HAUSER WITH BEBE REXHA AND VINCE VAUGHN

QUEENPINS

WRITTEN & DIRECTED BY
ARON GAUDET & GITA PULLAPILLY

8 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

9 8 7

SEARCHERS STX

ACADEMY AWARD® NOMINEE
MICHAEL KEATON

ACADEMY AWARD® NOMINEE
STANLEY TUCCI

ACADEMY AWARD® NOMINEE
AMY RYAN

WHAT IS LIFE

WORTH

15 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

9 8 7

The SEARCHERS

22 SEP

23 SEP

25
SEP

19 OKT

21 OKT

22
OKT

30
OKT

13 NOV

15
NOV

DE ROMA: TURNHOUTSEBAAN 286, 2140 BORGERHOUT
TICKETS: WWW.DEROMA.BE + 03 600 16 60
+ BALIE TURNHOUTSEBAAN 329 + FNAC-WINKELS

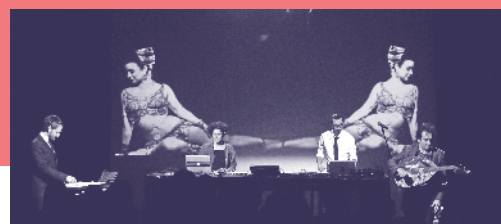
9
FEB
2022

Cultregisseur Jim Jarmusch komt naar De Roma! Samen met Carter Logan vormt hij **SQÜRL**, de excentrieke, immer enthousiaste rockband uit het hart van New York City. Maak je klaar voor een onvergetelijke filmische muziektour, gebaseerd op het werk van de surrealistische fotograaf, schilder en filmmaker Man Ray (1890 – 1976).

MUSIC AND CINEMA FROM THE ARAB WORLD

Love & Revenge (Gharam wa Intiqam) is de cultmusical uit het gouden tijdperk van de Arabische cinema. Op het podium komt hij tot leven in een zinderende show van muziek en dans. Het Marokkaans-Frans hiphopcollectief **N3RDISTAN** maakt deze unieke double bill er eentje om helemaal los te gaan.

VANAF 8 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

CZAR FILM PRESENTEERT

MATTED
SIMONI

VEERLE
BAETENS

VALENTIJN
BRAECKMAN

EEN FILM VAN **LIEVEN VAN BAELEN**

ROOKIE

RIDE TO LIVE

#WeLoveCinema V&F

Deze film is voorzien van Nederlandstalige audiodescriptie en ondertiteling: Audiodescriptie via de **Farcatch App**, beschikbaar via de App Store en Google Play. Vraag ruim vooraf aan de bioscoop naar voorstellingen met ondertiteling.

INTERNATIONAAL
**FILM
FEST
GENT**

12
↓
23
okt
21

Programma & tickets
vanaf 22 september
filmfestival.be

Foto: Yorgos Kaplandis © thisisandanotheragency | Grafisch ontwerp: bloudruk

10

14

16

22

30

- 9 VOORWOORD
- 10 DUNE
- 14 ROOKIE
- 16 BENEDETTA
- 20 FLAG DAY
- 22 NO TIME TO DIE
- 24 QUO VADIS, AIDA?
- 26 OFFSCREEN
- 30 KLAPS

VERTIGO

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER

Steven Tuffin
steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER

Bart De Duytsche
bart@vertigoweb.be

MEDEWERKERS

Ruben Nollet, Chris Craps

WEBMASTER

Hans verschooten

WEBREDACTIE

Arno Callens

EINDREDACTIE

Nicolas Quaghebeur

LAY-OUT

Geert Verbist

RECLAMEREGIE

info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Dorian van der Brempt
Postbus 10009
2000 Antwerpen

DRUK

Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, scan of op enige
andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk
akkoord van de uitgever.

📌 VERTIGObE

📸 VERTIGOgram

📌 VERTIGObE

Terug naar normaal. Een van de hardnekkigste clichézinnnetjes sinds het begin van de pandemie klinkt alsmat geloofwaardiger. Op het moment dat je dit leest zijn in België de meeste coronamaatregelen vervallen – dus ook het dragen van dat dekselse mondmasker in de cinema. Toch sta ik niet echt te dansen van blijdschap. Enerzijds is er de dreiging van de superbesmettelijke delta-variant, anderzijds worstel ik nog

steeds met de naschokken van bepaalde privégebeurtenissen uit het heetst van de COVID-19-strijd.

Vrees niet, ik ga jullie niet vervelen met mijn *first world problems*. Wat ik wel graag deel: als ik dezer dagen al ergens soelaas vind, is het in de bioscoop. Het heeft de voorbije maanden dan ook ongelooflijk veel deugd gedaan om de vertrouwde gezichten van de *Vertigo*-vrienden opnieuw te zien op onze avant-premières. Er gaat werkelijk niets boven het bekijken van een film op een groot, wit doek in een zaal vol gelijkgestemde zielen. Bovendien leveren de enthousiaste gesprekken achteraf – ‘Waarom vind jij *Titane* een van de beste films in jaren?’, ‘Wat betekent volgens jou de finale van *The Green Knight*?’ – stevast stof tot nadenken op.

Vertigo lijkt dus net zoals de rest van het land terug naar normaal te gaan. Op het vlak van events draaien we duidelijk weer op volle toeren. Als alles goed gaat, is dit het laatste nummer waarin enkele vaste rubrieken ontbreken. En misschien wordt ons onlineluik binnenkort nog duizelingwekkender. Maar daarover later meer.

In ieder geval: tot in de cinema!

STEVEN TUFFIN

HOOFDREDACTEUR

OPGEPAST: DRIJFZAND

Het leven op de woestijnplaneet die centraal staat in *Dune* is vanwege zijn extreme klimaat en gigantische zandwormen geen lachertje. Het verfilmen van Frank Herberts bestseller, met al zijn details en intriges, is dat al evenmin. Na Alejandro Jodorowsky en David Lynch heeft nu ook Denis Villeneuve zich eraan gewaagd. Een blik op heden, verleden én toekomst van de heilige graal van het sciencefictiongenre. **STEVEN TUFFIN**

BRON

In 1965 publiceerde Frank Herbert *Dune*, een sci-fi-epos dat zich afspeelt in een verre toekomst waar adellijke geslachten in een intergalactisch keizerrijk de plak zwaaien. Wanneer het Huis Atreides de controle krijgt over de bloedhete en kurkdroge planeet Arrakis – door de Vrijmants die er wonen Duin genoemd – ontstaat er een hevige machtsstrijd. De planeet is immers de enige plek waar *melange* kan gedolven worden, het geestverruimende middel dat nodig is om interstellaire reizen mogelijk te maken. De jonge Paul Atreides groeit al snel uit tot de sleutelfiguur in het conflict tussen de rechtmatige bewoners van de planeet en het genadeloze Huis Harkonnen.

ERFENIS

Het ontbreken van knullige sci-fi clichés, de vernuftige verwijzingen naar diverse religies en culturen en de *Game of Thrones*-achtige politieke intriges deed de zo'n 600 pagina's tellende turf uitgroeien tot een ongeziene bestseller, waarvan ondertussen al meer dan 20 miljoen exemplaren zijn verkocht. Herbert schreef tot aan zijn dood in 1986 vijf vervolgen, zijn zoon Brian bouwde samen met Kevin J. Anderson de franchise verder uit met prequels, sequels en kortverhalen. Ondertussen is er ook een grote verzameling *Dune*-gerelateerde spelletjes en comics. En dan zijn er natuurlijk nog de – al dan niet verwezenlijkte – filmbewerkingen.

DROOM

De producenten van de nieuwe *Dune*-verfilming lieten hun oog vallen op Denis Villeneuve, die met *Arrival* en *Blade Runner 2049* zijn talent voor volwassen sci-finema uitgebreid had geëtaleerd. De Canadese cineast bleek bovendien een enorme fan van het bronmateriaal en wilde het maar al te graag verfilmen. Hij herinnerde zich dat de Lynch-versie hem in zijn jeugd maar deels had tevreden-gesteld en vond dat het boek een betere adaptatie verdiende. Tijdens de scriptfase deed Villeneuve twee belangrijke ingrepen: hij liet zich inspireren door de internationale klimaatprotesten om het verhaal een hedendaagse touch te geven en hij overtuigde de financiers om het massieve boek in twee films te gieten.

Denis Villeneuve & Timothée Chalamet

PRODUCTIE

Timothée Chalamet werd gecast als Paul Atreides, Oscar Isaac als zijn vader en Rebecca Ferguson als zijn moeder. Stellan Skarsgård transformeerde dankzij een rubberen *fat suit* en dikke lagen make-up in de monsterlijke Baron Harkonnen, Dave Bautista gaf gestalte aan zijn sadistische neef Beast Rabban en Zendaya kroop in de huid van Pauls *love interest* Chani. Achter de schermen deed Villeneuve grotendeels beroep op *Blade Runner 2049*-crewleden, zoals componist Hans Zimmer en monteur Joe Walker. De shoot verliep vrij probleemloos in het voorjaar van 2019 in landen als Noorwegen, Jordanië en Hongarije, maar de postproductie werd bemoeilijkt door de coronacrisis. Villeneuve, die noodgedwongen in zijn thuisstad Montréal verbleef, moest vanop afstand met zijn medewerkers communiceren, wat hij vooral voor de montage niet optimaal vond.

ADAPTATIES

Planet of the Apes-producent Arthur P. Jacobs kocht in 1971 de filmrechten op *Dune* en bood de regiestoel aan onder meer David Lean aan. Na Jacobs' overlijden in 1973 nam de Chileense cultcineast Alejandro Jodorowsky het roer in handen en deed een beroep op artiesten als Pink Floyd, Salvador Dalí en H.R. Giger om zijn ambitieuze visie naar het witte doek te vertalen. Hoe dat project spectaculair crashte, kun je ontdekken in de documentaire *Jodorowsky's Dune*. In 1984 sloegen de Italiaanse producent Dino De Laurentiis en de Amerikaanse cineast David Lynch de handen in elkaar voor een universeel verguisde filmversie. Een minireeks uit 2000 met William Hurt als Pauls vader Leto staat tot op heden als de beste bewerking te boek.

TOEKOMST

De pandemie zorgde voor meerdere kopzorgen: de releasedatum werd verschillende malen verschoven en de beslissing van Warner Bros. om zijn 2021-films tegelijk in de Amerikaanse bioscopen en op de streamingdienst HBO Max uit te brengen, deed Villeneuve vrezen voor ingekrompen box-officeresultaten, waardoor zijn geplande vervolg nooit groen licht zou krijgen. Ondertussen lijkt de regisseur opnieuw hoopvoller en droomt hij luidop van een shoot in het najaar van 2022. Eerst nog op zijn agenda: de piloot-afl levering van *Dune: The Sisterhood*, een spin-offreeks over de Bene Gesserit, de mystieke vrouwelijke orde waar Pauls moeder deel van uitmaakt. Duinen, eh, duimen maar! 🏜️

DUNE SPEELT VANAF 15 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

BROKKENMAKER

Lieven Van Baelen droomde ooit van een carrière als fotograaf. Omdat zijn ouders die opleiding niet wilden financieren, werd hij eerst cameraman en later regisseur. Na een reeks geprezen commercials komt hij met een eerste langspeelfilm op de proppen: het tragische *Rookie*, met Matteo Simoni als een motorracer die zijn grenzen niet kent. ‘Film is duizend keer toffer dan reclame.’ **RUBEN NOLLET**

‘Ik heb lang met een oude BMW R100 gereden, totdat ik doorhad dat zelfs vrachtwagens betere remmen hadden. Nu heb ik een BMW Urban, met de look van een oude motor en de techniek van een nieuwe. Verder heb ik nog een Yamaha 250 Motocross en een oude Suzuki VanVan 125 om wat mee te cruisen.’

Rookie-regisseur Lieven Van Baelen beweert misschien dat hij geen fanatieke motorliefhebber is, zijn collectie mag er wel wezen. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat zijn eerste langspeelfilm over een motorracer gaat. Net zoals zijn kortfilm *The Thread*, trouwens. ‘Dat heb ik pas achteraf beseft’, countert hij. ‘Die is ook al twintig jaar oud. Ik was hem

eigenlijk een beetje vergeten. Met *Rookie* wilde ik het verhaal vertellen van een durfal, een motorrijder die tijdens elke race zijn leven waagt. Zo’n personage leek me interessant als uitgangspunt.’

Om het verhaal op de spits te drijven, ging Van Baelen op zoek naar de gevaarlijkste motorraces ter wereld. Hij kwam uit bij de Isle of Man TT, een *road race* die al aan meer dan 250 deelnemers het leven heeft gekost. ‘In tegenstelling tot traditionele motorwedstrijden vinden *road races* op de openbare weg plaats’, vertelt hij. ‘Als je op een aangelegd circuit van de baan schuift, beland je in een grindbak. In het ergste geval knalt er een andere motor tegen jou. Bij *road races* rij je tussen huizen, bomen en toeschouwers, zonder beveiliging. Het is op het scherp van de snee. De racers zijn meestal ook geen profs, maar gepassioneerde liefhebbers.’

In *Rookie* maken we kennis met Nicky (Matteo Simoni), een getalenteerde racer die kans maakt op een plaatsje bij een professioneel team. Net op dat moment gebeurt er iets waardoor hij die droom moet opbergen. Dat blijkt echter makkelijker gezegd dan gedaan. Het verhaal is niet uniek, maar het past wel perfect bij het racemilieu, dat volgens Van Baelen een grote dubbelzinnigheid in zich draagt. ‘Op zich is het één grote groep vrienden’, legt hij uit. ‘Iedereen kent iedereen en ze racen ook altijd tegen dezelfde mensen. Als ze iets nodig hebben, helpen ze

elkaar. Op de track gunnen ze elkaar echter niets en gaan ze schouder aan schouder tegen 300 kilometer per uur door een bocht.’

Van Baelen was echter nog het meest onder de indruk van de familieleden en geliefden die met de daver op lijf in de buurt van het circuit rondhangen terwijl de racers onvervaard over het asfalt vlammen. Hij maakte bijvoorbeeld kennis met de moeder van Barry Baltus, een jonge Belgische belofte. ‘Zij stond merchandising te verkopen’, vertelt hij. ‘Koffietassen en T-shirts met de afbeelding van haar zoon, om wat sponsorgeld binnen te halen. Ik vroeg of ze niet bang was en ze gaf toe dat ze nog nooit was gaan kijken naar een koers van haar zoon. Ze ziet hem heel graag rijden op een moto, maar niet als hij tussen zo’n bende andere wildebrassen zit. Dat vond ik wel straf.’

Om dat complexe milieu waarachtig in beeld te brengen moest Van Baelen zijn vaardigheden als maker van afgelichte reclamespots zoveel mogelijk links laten liggen. ‘Ik vind een camera die net te laat is om een voorbijzovende motor te registreren, wat dan ook nog eens geaccentueerd wordt op de klankband, veel impactvoller dan werken met close-ups van racers’, stelt hij. ‘Daarom is cinema duizend keer toffer dan reclame. Commercials zijn vluchtig, in een film kun je in de diepte gaan.’

ROOKIE SPEELT VANAF 8 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

ONHEILIGE MAAGD

Op zijn 83e slaagt Paul Verhoeven er nog steeds in om de goegemeente de gordijnen in te jagen. Toen zijn nieuwste film *Benedetta* – over een 17e-eeuwse non die schipperde tussen mysticisme en lesbianisme – eerder dit jaar in Cannes in wereldpremière ging, hadden sommige toeschouwers het zelfs over heiligschennis. ‘Nonsens’, aldus de legendarische Nederlandse cineast. ‘Hoe kun je zoiets zeggen over een op feiten gebaseerd verhaal?’ **STEVEN TUFFIN**

U bent duidelijk nog steeds niet op uw mond gevallen.

PAUL VERHOEVEN: ‘Iedereen mag zeggen en schrijven wat hij wil, maar dat betekent niet dat ik het daarmee eens moet zijn. Toen *Spetters* in 1980 in Nederland uitkwam, stond het hele land in rep en roer. Dat kwam natuurlijk in de eerste plaats door de expliciete geweld- en seksscènes, maar de controversie explodeerde helemaal omdat ik de kritiek niet braafjes slikte. Ik vond dat ik wél goed werk had geleverd. En kijk: ondertussen wordt de film als een interessant portret van de jaren tachtig geprezen.’

We leven in zeer gepolariseerde tijden, waarin woke en anti-woke met getrokken messen tegenover elkaar staan. Wat vindt u van die ontwikkeling?

‘Ik erger me vooral dood aan het nieuwe puritanisme en de aanzwellende preutsheid die ermee gepaard gaat. Doe mij maar het Nederland van de jaren zeventig, waar er geen sprake was van schaamte over het menselijke lichaam. In *Starship Troopers*, die ik in 1997 nota bene in Hollywood draaide, zat een moment waarin mannelijke en vrouwelijke soldaten samen douchen. Daar zou je in de Verenigde Staten nu niet meer mee weggeraken. En dat terwijl gelijkheid net het punt van die scène was: er zat namelijk geen grammetje seksuele spanning in. Nee, van vooruitgang is op dat vlak weinig sprake.’

Is daarom het wat lossere Frankrijk, waar u eerst *Elle* en nu *Benedetta* hebt gedraaid, uw nieuwe place to be?

‘Ik geniet er in ieder geval volledige creatieve vrijheid. *Starship Troopers* kreeg ik nog gemaakt omdat er elke maand een nieuwe studiobons was die zich moest inwerken en dus geen tijd had om films te bekijken. *(lacht)* Tijdens de productie van *Hollow Man* enkele jaren later lagen de kaarten helemaal anders: elk detail werd door

Paul Verhoeven & Virginie Efira

de studio in vraag gesteld, waardoor ik het gevoel had dat het eindresultaat niet echt mijn film was. Na twee jaar twijfelen ben ik dan maar teruggekeerd naar Nederland, waar ik met de nodige budgetperikelen *Zwartboek* heb gedraaid. Pas toen ik voor *Elle* de handen in elkaar sloeg met de Tunesisch-Franse filmproducent Saïd Ben Saïd, had ik opnieuw het gevoel dat ik écht mijn ding kon doen. En dat was met *Benedetta*, onze tweede samenwerking, niet anders.

Over naar die film: sommige hysterische critici hebben het over gratis semiporno, maar ik vind de seksscènes tussen het hoofdpersonage en haar collega-non best ingetogen, zeker in vergelijking met die uit *Basic Instinct*.

‘Ik heb die sequenties inderdaad zo braaf mogelijk gehouden. Natuurlijk moest het op een bepaald moment tot een climax komen, maar mijn

‘Ik erger me dood aan het nieuwe puritanisme en de aanzwellende preutsheid die ermee gepaard gaat.’

focus lag meer op de groeiende aantrekkingskracht tussen Benedetta en Bartolomea. Het duurt een tijdje voordat de eerste aan de verlokkingen van de tweede toegeeft. *Basic Instinct* was een heel ander paar mouwen: de personages van Michael Douglas en Sharon Stone wisselden bij wijze van spreken elke dag van bedpartner. *(lacht)*

Minder subtiel in *Benedetta* is het Mariabeeldje dat ook dienst blijkt te doen als dildo.

‘En toch. In mijn ogen is dat voorwerp de perfecte metafoor voor het belangrijkste verschil tussen de twee hoofdpersonages: de Mariazijde staat symbool voor het geloof van Benedetta, terwijl het dildogedeelte het atheïsme van Bartolomea voorstelt. Dat die tweede haar overtuiging moet geheimhouden om binnen de veilige muren van het klooster te mogen blijven, past perfect bij de verborgen eigenschap van het ‘heilige’ beeldje.’

Was het de verboden liefde tussen Benedetta en Bartolomea die u aantrok in het project?

‘Dat element vond ik eerder bijzaak. Alles begon met *Immodest Acts: The Life of a Lesbian Nun in Renaissance Italy* uit 1986. Ik wilde al een tijdje een film maken over het leven in een middeleeuws klooster, maar toen ik dat non-fictieboek las, viel ik helemaal achterover. Judith C. Brown, de historica die het boek schreef, baseerde zich op de notities die een geschokte griffier maakte tijdens Benedetta Carlini’s rechtszaak. Het verhaal bevat zoveel fantastische ingrediënten: Carlini begon op haar 23e te vertellen dat ze visioenen had, schopte het tot abdis van het klooster én had een geheime relatie met een andere non. Het enige wat ik moest doen, was alle puntjes met elkaar verbinden en je kreeg het relaas van een heel ambitieuze vrouw.’

Nu lijkt het alsof u Benedetta’s mystieke momenten twijfelachtig vindt, terwijl u haar visioenen in de film heel geloofwaardig weergeeft.

‘Persoonlijk geloof ik dat de echte Benedetta een heel gewiekst iemand was die alles deed om mensen rond haar vinger te winden, maar in de film laat ik dat met alle plezier in het midden. Mijn eigen visie opdringen aan de kijker: ik mag er niet aan denken. *(lacht)*

De release van *Benedetta* werd een jaar uitgesteld door de coronacrisis. Die zorgde bovendien voor een extra dimensie, aangezien een andere pandemie – de pest – een cruciale rol speelt in de film.

‘Ik zou hier nu de grote profeet kunnen uithangen, maar die gelijkenissen zijn natuurlijk puur toeval. Als ze al iets bewijzen, is het dat de geschiedenis zich herhaalt. Eerlijk gezegd maak ik me een beetje zorgen omdat ik niet weet of de kijker zin heeft in iets dat hem herinnert aan die miserabele periode die nog maar net achter de rug is. Er is – zonder in detail te gaan – in de film zelfs sprake van een lockdown.’

Tot slot: u werd in het verleden vaak van seksisme beschuldigd, maar *Benedetta* is na *Zwartboek* en *Elle* uw derde film op rij waarin een sterke vrouw centraal staat.

‘Ik heb die kritiek nooit begrepen. Mijn hele filmografie barst van de sterke vrouwen. Dat heeft te maken met mijn opvoeding. Toen ik jong was, werden jongens en meisjes in het Nederlandse openbare onderwijs volledig als gelijken behandeld. Ik begon al snel naar mijn vrouwelijke medestudenten op te kijken, want het viel me op dat ze betere cijfers dan de jongens haalden. Ik herinner me zelfs de namen nog van de meisjes die beter scoorden dan ik. Wat mij betreft zijn vrouwen het sterke geslacht!’ 🍷

BENEDETTA SPEELT VANAF 8 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

VADERLIEFDE

Jarenlang kwam ze aan de bak als model, maar nu treedt Dylan Penn in de voetsporen van haar ouders Sean Penn en Robin Wright. In het door haar vader geregisseerde *Flag Day* speelt ze de dochter van een mysterieuze man, vertolkt door de cineast, die tegelijk 's werelds beste papa én oplichter blijkt te zijn. 'Ik vond acteren vroeger onnozel.' **STEVEN TUFFIN**

Sommige journalisten schrijven dat dit jouw eerste film is, maar op IMDb staat dat je al meespeelde in de horror-film *Condemned* en het min of meer op feiten gebaseerde *Elvis & Nixon*.

'Ik beschouw *Flag Day* in ieder geval als mijn acteerdebuut. Het is mijn eerste hoofdrol en die vorige films voelden niet 'echt' aan, het waren meer oefeningen. Het waren geen superfantastische ervaringen, maar ik amuseerde me wel kostelijk tijdens de opnames, waardoor ik de smaak te pakken kreeg.'

***Flag Day* wordt omschreven als 'het grootste geschenk dat een vader aan een dochter kan geven'. Zag jij dat ook zo toen je vader met het project op de proppen kwam?**

'Eigenlijk besepte ik pas na het bekijken van de *final cut* wat voor een unieke kans hij me had geboden. Voordien had ik blijkbaar niet door hoe mooi mijn rol wel was. Papa begon voor het eerst over het project toen ik een jaar of zestien was – een kleine vijftien jaar terug, dus.

Toen wilde hij dat ik de tienerversie van mijn personage speelde, maar ik weigerde resoluut. Op dat moment had ik absoluut geen interesse in acteren. Enkele jaren geleden begon hij er echter opnieuw over en toen hapte ik meteen toe. Ditmaal had ik het gevoel dat ik echt iets kon bijdragen aan de rol.'

Wat dan?

'Omdat ik niet meteen een beter woord kan bedenken: ervaring.'

Bedoel je dat je gelijkenissen zag tussen jouw relatie met je vader en die van je personage met de hare?

'Nee, ik heb het over de levenservaring die ik als onafhankelijke persoon heb opgedaan. Voor alle duidelijkheid: mijn relatie met mijn vader is helemaal anders dan die tussen de vader en de dochter uit de film. Ik heb waar mijn personage van droomt: een open en oprechte connectie met mijn vader. Er zijn echter wel gelijkenissen tussen mijn pa en zijn personage: ze zijn allebei charmant en avontuurlijk, en ze zouden alles doen voor hun kinderen.'

Je zei daarnet dat je als tiener geen acteerambities had. Kwam dat omdat je beide ouders in het vak zaten?

'Ik vond het allemaal een beetje onnozel. Ik was omringd door volwassenen die zich verkleedden en andere mensen speelden. Niet dat film me helemaal koud liet. Het werk achter de schermen vond ik ontzettend interessant: schrijven, regisseren, produceren, noem maar op. Toen ik dat vertelde aan mijn ouders, hadden ze maar één advies: ga eerst acteren, zodat je weet hoe dat voelt als je nadien een van die andere functies uitoefent.'

Wel jammer dat je hun werk destijds als onnozel beschouwde, vooral omdat ze allebei in zoveel klassiekers hebben meegespeeld. *The Princess Bride* met jouw moeder is een van mijn favoriete films aller tijden.

'Ik zal je maar geruststellen: ik zou nooit durven te beweren dat *The Princess Bride* onnozel is. (lacht) Het blijft voor mij echter moeilijk om mijn ouders en hun personages van

elkaar los te koppelen. Ik geniet nog het meest van de rollen die het verst van hun eigen persoonlijkheden staan. Neem nu Claire Underwood uit *House of Cards*: daar lijkt mijn moeder in de verste verte niet op. Nog een goed voorbeeld: de ter dood veroordeelde moordenaar die mijn vader speelt in *Dead Man Walking*.'

In *Flag Day* beleeft je personage een punkperiode. Vond je het dan niet onnozel om in zo'n outfit rond te lopen?

'Integendeel: het had iets heel bevrijdends. Die pruik, die make-up en dat kostuum gaven me het gevoel dat ik helemaal in mijn personage verdween. Ik luisterde ter voorbereiding ook non-stop naar bands uit die periode, dingen als Joan Jett. Ik was helemaal mee. (lacht) Zullen we maar concluderen dat ik acteren niet langer als iets onnozels zie? In alle eerlijkheid: ik heb er best veel respect voor gekregen.'

FLAG DAY SPEELT VANAF 29 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

PENSIOENBOND

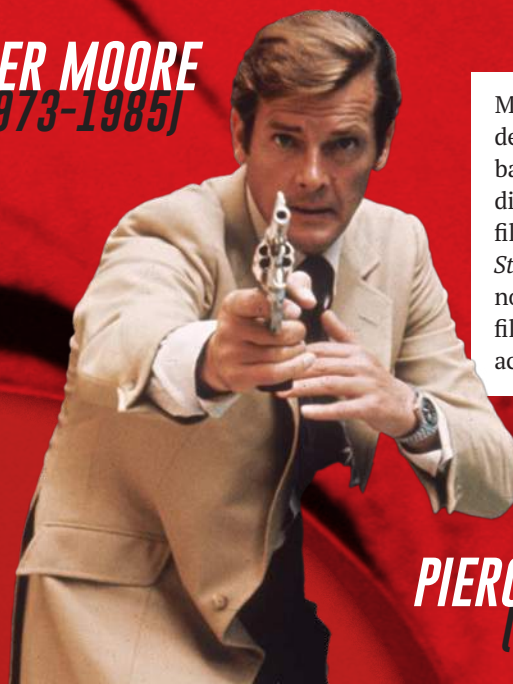
Met *No Time to Die* neemt Daniel Craig na vijf films afscheid van de rol van James Bond, maar is dat niet wat laat? Het gros van zijn voorgangers hadden hun *licence to kill* in ieder geval beter eerder ingeleverd, terwijl sommigen er zelfs beter nooit eentje hadden gekregen. *Vertigo* maakt de rekening van de belangrijkste 007's. **CHRIS CRAPS**

SEAN CONNERY (1962-1971)

Na *You Only Live Twice* (1967) had Sean Connery zijn buik vol van de verstikkende opnameschema's van de James Bond-films en de franchise kon zelf ook wel vers bloed gebruiken. Zijn opvolger George Lazenby bakte het in *On Her Majesty's Secret Service* (1969) echter zo bruin dat de producers Connery met bakken geld teruglokten. De koerswijziging naar een nieuwe, romantischere Bond moest daardoor weer even het vriesvak in: in *Diamonds Are Forever* (1971) kreeg het publiek opnieuw de met gadgets overladen 007 die het kende.

ROGER MOORE (1973-1985)

PIERCE BROSNAN (1995-2002)

In 1986 werd Pierce Brosnan een eerste keer aangezocht om plaats te nemen achter het stuur van Bonds Aston Martin, maar de acteur lag elders onder contract. Toen hij in 1995 alsnog zijn entree maakte, lustte het publiek na twee films met de humorloze Timothy Dalton wel pap van zijn schalkse charme. Brosnans ambtsperiode als 007 ging echter in toenemende mate gebukt onder de opkomst van de digitale trukendoos. Zijn vierde en laatste Bond-film, *Die Another Day* (2002), werd door onder meer een onzichtbare wagen en een gastrol van Madonna een van de onnozelse uit de reeks.

DANIEL CRAIG (2006-2021)

De keuze van Daniel Craig als Bond leidde aanvankelijk tot online-protestacties omdat hij niet zou voldoen aan de fysieke vereisten voor de rol, maar pers en publiek werden aangenaam verrast door zijn no-nonsense-uitstraling in *Casino Royale* (2005). Twee films later zat hij zo stevig in het zadel dat hij zelfs een *credit* als co-producer kreeg. Na het minder goed onthaalde *Spectre* (2015) voelde de acteur dat zijn tijd gekomen was, maar de belofte van creatieve inbreng, een torenhoog loon en de druk van de hoofdproducenten verleidden hem om nog een vijfde film te maken. *No Time to Die* werd omwille van corona anderhalf jaar uitgesteld, zodat we nu pas te weten komen of het ook voor Craig de film te veel was. Daarna volgt natuurlijk de vraag: wie wordt de volgende James Bond? 🕒

NO TIME TO DIE SPEELT VANAF 30 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

ANDER EUROPA

De Bosnische Jasmila Žbanić maakt al heel haar carrière films over de verschrikkelijke burgeroorlog die haar land op het einde van de vorige eeuw teisterde. Het was dan ook een kwestie van tijd voordat de cineast zich over het bloedbad van Srebrenica zou buigen, met *Quo Vadis, Aida?*, haar hardste film tot nu toe, als Oscargenomineerd resultaat. ‘Ik mocht vooral geen fouten maken.’ **RUBEN NOLLET**

Er is een goede reden waarom *Quo Vadis, Aida?* begint met het opschrift ‘Europa, Bosnië, 1995’. Veel mensen beseffen namelijk niet dat de systematische uitroeiing van Bosnische moslims door Bosnisch-Servische troepen wel degelijk deel uitmaakt van de recente Europese geschiedenis.

‘Een paar jaar geleden was ik op de European Film Awards’, vertelt regisseur Jasmila Žbanić. ‘De voorzitter hield er een ronkende speech over hoe Europa al zeventig jaar in vrede leeft en erin geslaagd is om verschillende landen en culturen harmonieus samen te brengen. Achteraf vroeg ik hem of hij niet gehoord had over de 100.000 vermoorde Bosniërs en de twee miljoen mensen die uit hun huis waren gezet. “Ja, maar dat is iets anders”, was zijn reactie. De Bosniërs zijn dus ‘de anderen’. Dat is hoe Europa mijn volk en de genocide in Srebrenica ziet.’

Genocide: het hoge woord is eruit. Begin juli 1995 viel het Bosnisch-Servische leger de enclave Srebrenica in het oosten van het land aan, hoewel de Veiligheidsraad van de VN de stad als ‘veilige zone’ had bestempeld en er een Nederlands VN-bataljon was gestationeerd. De Nederlandse commandant, luitenant-kolonel Thom Karremans, probeerde met generaal Ratko Mladić over de veiligheid van de burgers te onderhandelen, maar dat haalde niets uit. Meer dan 8000 moslimmannen en -jongens werden afgemaakt.

Žbanić wist dat ze met *Quo Vadis, Aida?* voor een gigantische uitdaging stond. Het onderwerp ligt nog steeds bijzonder gevoelig. Veel Bosnische Serviërs weigeren toe te geven wat er gebeurd is, ondanks het lijvige VN-rapport dat in 1999 over de zaak gepubliceerd werd en

de veroordelingen van Mladić en president Karadžić door het Internationaal Gerechtshof in Den Haag.

‘Ik was me er heel goed van bewust dat ik vooral geen fouten mocht maken’, zegt Žbanić. ‘Ik ben gaan praten met zowat alle betrokken partijen en iedereen die me wilde ontvangen. Met al die informatie heb ik dan mijn visie uitgebouwd. Uiteraard verliep niet alles exact zoals ik het toon. Een fictiefilm heeft zijn eigen wetten: het publiek moet zich emotioneel betrokken voelen.’

De sleutel tot die betrokkenheid was het hoofdpersonage Aida, een moslim-vrouw die als tolk werkt op de basis van het Nederlandse bataljon. Zij moet Karremans en de andere Nederlandse militairen bijstaan tijdens de gesprekken met de angstige burgers en de onderhandelingen met Mladić, maar ze maakt zich tegelijk zorgen om haar echtgenoot en zonen.

Žbanić haalde de inspiratie bij een mannelijke tolk, die net als Aida gewrongen zat tussen zijn job en zijn privéleven. ‘Hij moest zijn moeder, vader en broer vertellen dat ze de legerbasis moesten verlaten’, vertelt ze. ‘Tot op vandaag worstelt hij met het gevoel dat hij zijn familie de dood ingejaagd heeft. Dat hij de oorlog zelf overleefde, lijkt eerder een straf. Ik heb van het personage een vrouw gemaakt omdat een publiek zich nog gemakkelijker kan identificeren met een moeder. En ik wilde absoluut de oorlog vanuit een vrouwelijk perspectief tonen.’

Tot slot: waarom koos Žbanić de Vlaamse acteur Johan Heldenbergh voor de rol van de Nederlandse Karremans? Simpel: hij was de beste optie. ‘Karremans moest een herkenbare figuur zijn, niet zwart-wit’, zegt Žbanić. ‘Bovendien heeft Johan een heel sympathiek gezicht. Echt het gezicht van iemand van wie je denkt dat hij geen fouten kan maken.’

**QUO VADIS, AIDA? SPEELT VANAF
8 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP**

CINEMA PANDEMIE

Vorig jaar zag het Offscreen Film Festival zich halfweg de 13^e editie genoodzaakt de deuren te sluiten vanwege de eerste lockdown en door de aanslepende coronacrisis vindt de nieuwe editie van het Brusselse cultfilmfestival niet in maart maar van 8 tot 26 september plaats. Onze selectie van must-sees maakt duidelijk dat het virus ook zijn stempel op het programma heeft gedrukt. **STEVEN TUFFIN**

Censor (2021)

Een jaar nadat de Britse cineaste Rose Glass met *Saint Maud* voor een van de beste horror-films in jaren tekende, wordt haar landgenote Prano Bailey-Bond naar voren geschoven als het volgende aanstormende huivertalent. Haar eerste langspeler is een ontregelende griezeltrip, waarin een werkneemster van de Britse keuringsdienst haar grip op de realiteit begint te verliezen na het bekijken van een *video nasty*, het soort bloederige B-film dat in het Verenigd Koninkrijk van de vroege eighties de nodige controversale opriep.

Long Weekend (1978)

Verwar deze *Ozploitation*-klassieker vooral niet met de Billy Wilder-hit *The Lost Weekend*. Hier zet niet overmatig alcoholverbruik maar doorgedreven gebrek aan respect een reeks tragische gebeurtenissen in gang. Een Australisch stel dat tijdens een campingtrip in de buurt van een strand een zeekoe vermoordt, het ei van een adelaar breekt én smeulende sigarettenpeuken in het rond gooit, ontdekt dat de wraak van de natuur allesbehalve zoet is.

In the Earth (2021)

Voorbeelden genoeg van regisseurs die tijdens de prille dagen van de coronacrisis alles op alles hebben gezet om toch maar te kunnen blijven filmen. Offscreen-favoriet Ben Wheatley (*Kill List*, *High-Rise*) ging nog een stap verder en maakte van de pandemie – of beter: een pandemie – het onderwerp van zijn nieuwe film. Niet schrikken dus als dit relaas van een wetenschapper die in een mysterieus natuurgebied op zoek gaat naar een voormalige collega en geliefde extra hard binnenkomt.

Kingdom of the Spiders (1977)

Het Grote Filmgeschiedenisboek barst van de *nature strikes back*-titels, maar deze B-klassieker is ontegensprekelijk een van de bekendste. Het verhaal over een dierenarts (*Star Trek*-icoon William Shatner) en een arachnoloog die ontdekken dat een legertje tarantula's zich als reactie op bepaalde pesticides tegen de mensheid heeft gekeerd, bevat dan ook de nodige huiveringwekkende scènes. En wedden dat je dat laatste shot nooit meer vergeet?

Sputnik (2021)

De laatste jaren bereiken steeds meer Russische genrefilms het Westen, waaronder deze mix van sciencefiction en horror die niet alleen warm onthaald werd door de Amerikaanse filmers, maar ook in menig land tot een heuse *video on demand*-hit uitgroeide. In 1983 crasht een ruimteschip in Kazachstan en een jonge psychiater krijgt de opdracht om de enige overlevende kosmonaut te onderzoeken. Al snel blijkt dat de man buitenaards bezoek heeft meegebracht. Een Koude Oorlog-variant op *Alien*, *quoi!*

The Amusement Park (1975)

Je zult weinig amusement vinden in het pretpark uit deze decennialang verloren gewaande psychologische thriller van George A. Romero. Wat ontkiemde als een opvoedkundige opdrachtfilm over ouderlingenmishandeling en leeftijdsdiscriminatie, werd door de *Night of the Living*

Dead-maestro omgevormd tot een nachtmerrieachtig uitstapje naar een hels attractiepark. Best begrijpelijk dus dat de protestantse geldschietters niet opgezet waren met het eindresultaat.

Lapsis (2021)

Flexwerk wordt op de spits gedreven in de eerste fictielangspeelfilm van de Amerikaan Noah Hutton, die tekende voor scenario, regie, montage én soundtrack. In een wereld die min of meer op de onze lijkt neemt een man een klus aan voor een kabelbedrijf, dat hem met een kilometerslange rol kabels een bosrijk gebied in stuurt om grote metalen kubussen met elkaar te verbinden. De concurrentiestrijd met zowel robots als menselijke collega's blijkt echter moordend – en niet alleen figuurlijk.

The Crazies (1973)

In zijn *Living Dead*-franchise ging George A. Romero sociale thema's nooit uit de weg en ook in zijn op zichzelf staande films sneed hij de nodige hete hangijzers aan. Dat sommige daarvan heter dan ooit zijn, bewijst zijn vierde langspeler. Die draait rond een door de mens gemaakt virus dat per ongeluk in het drinkwater van een dorpje in Pennsylvania terechtkomt en daar zorgt voor gewelduitbarstingen, verplichte quarantaines en andere draconische maatregelen.

Underdogs (2020)

Dat Jan Bijvoet en Sam Louwyck acteurs zijn die niet op veilig Vlaams spelen, bewezen ze reeds met hun passages in respectievelijk het Colombiaanse *Embrace of the Serpent* en het Italiaanse *La meraviglie*. In dit Britse dystopische drama vertolkt Bijvoet een wraakzuchtige uitvinder en Louwyck een voormalige gedetineerde, die net als alle andere personages rondwaren in de betongrijze overblijfselen van een gigantische metropool vol afbrokkelende woontorens. 🏠

Annihilation (2018)

Alex Garland en Belgische bioscopen: het is niet bepaald een *match made in heaven*. *Ex Machina*, het gevierde regiedebuut van de Londense auteur (*The Beach*) en scenarist (*Never Let Me Go*), haalde amper onze zalen en deze bestsellerbewerking was hetzelfde lot beschoren. Een unieke kans dus om dit adembenemende scifispektakel – met Natalie Portman als aanvoerder van een team vrouwelijke wetenschappers die een geheimzinnig gebied worden ingestuurd – op het witte doek te (her)ontdekken!

Shang-Chi and the Legend of the Ten Rings

REGIE Destin Daniel Cretton
CAST Simu Liu, Awkwafina, Tony Leung
SPEELDUUR 2u12
VANAF 1 september in de bioscoop

De 25^e MCU-film is een modern sprookje over een jonge Amerikaan met Chinese roots die geconfronteerd wordt met zijn boosaardige vader. Geïnspireerd door martial arts- en *wuxia*-films als Jackie Chans *Police Story* en Ang Lee's *Crouching Tiger, Hidden Dragon*. **CHRIS CRAPS**

Queenpins

REGIE Aron Gaudet & Gita Pullapilly
CAST Kristen Bell, Kirby Howell-Baptiste
SPEELDUUR 1u40
VANAF 8 september in de bioscoop

Kortingsbonnen: dat is waar twee vriendinnen uit een voorstad van Phoenix, Arizona voor leven. Tot ze plots een lumineus idee krijgen om er grof geld mee te verdienen. Illegaal weliswaar. Luchtige, waargebeurde tragikomedie à la *Catch Me If You Can*. **RUBEN NOLLET**

Worth

REGIE Sara Colangelo
CAST Michael Keaton, Stanley Tucci
SPEELDUUR 1u58
VANAF 15 september in de bioscoop

Na 9/11 kreeg de advocaat Kenneth Feinberg (Michael Keaton) de complexe opdracht om de vergoedingen aan de overlevenden en de familieleden van de slachtoffers te bepalen. Emotioneel docudrama voor liefhebbers van *The Post* en *The Report*. **CC**

Stillwater

REGIE Tom McCarthy
CAST Matt Damon, Abigail Breslin, Camille Cottin
SPEELDUUR 2u20
VANAF 22 september in de bioscoop

Losjes op de Amanda Knox-zaak gebaseerd thrillerdrama met Matt Damon als een Amerikaanse arbeider die in Marseille de onschuld van zijn van moord beschuldigde dochter wil bewijzen. Met echo's van *The Pledge* en *Prisoners*. **CC**

Tout s'est bien passé

REGIE François Ozon
CAST Sophie Marceau, André Dussollier, Charlotte Rampling
SPEELDUUR 1u53
VANAF 22 september in de bioscoop

François Ozon verfilmde de memoires van zijn *Swimming Pool*-coscenariste Emmanuèle Bernheim, die haar terminaal zieke vader moest helpen bij het plegen van euthanasie. Een Franse variant op *Who's Life Is It Anyway?*, maar dan sober en zonder melodrama. **CC**

Op vertigoweb.be
vind je elke woensdag
nieuwe recensies!

MATT DAMON

CAMILLE COTTIN

ABIGAIL BRESLIN

HER ONLY HOPE IS A MAN SHE DOESN'T TRUST. HER FATHER.

STILLWATER

DIRECTED BY TOM MCCARTHY
 WRITTEN BY TOM MCCARTHY & MARCUS HINCHEY AND THOMAS BIDEgain & NOÉ DEBRÉ

PARTICIPANT in DREAMWORKS PICTURES SLOW PONY / ANONYMOUS CONTENT PRODUCTIONS in SUPERNATURAL PICTURES MATT DAMON 'STILLWATER' CAMILLE COTTIN ABIGAIL BRESLIN
 EXECUTIVE PRODUCERS KEVIN GARDEN AND PAUL SCHNEE PRODUCED BY MASANOBU TAKAYANAGI AND PRODUCED BY PHILIP MESSINA WRITTEN BY TOM MCCARTHY AND MICHAEAL DANNA DIRECTED BY TOM MCCARTHY
 CASTING BY STEVE GOLIN COSTUME DESIGNER JONATHAN KING HAIR BY LIZA CHASIN MAKEUP BY TOM MCCARTHY AND MARCUS HINCHEY AND THOMAS BIDEgain & NOÉ DEBRÉ EDITOR TOM MCCARTHY
 © 2021 STORYTELLER DISTRIBUTION CO., LLC. ALL RIGHTS RESERVED.

SLOW PONY

22 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

MEER CREATIVITEIT DAN OOIT.

DE VLAAMSE VEERKRACHT

Een investering van
4,3 miljard in elke Vlaming.

vlaanderen.be/vlaamseveerkracht

Vlaamse
overheid

DE VLAAMSE
VEERKRACHT